

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště - Mařatice, zastoupena JUDr. Vladimírem Balašem, CSc., advokátem se sídlem Běžecká 2407/2, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, čj. KrÚ 45745/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 5. 3. 2015, čj. 52 Af 37/2014-115,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Vymezení věci**

[1] Městský úřad Litomyšl rozhodnutím ze dne 6. 12. 2013 povolil žalobkyni na dobu 8 měsíců (od 1. 1. 2014 do 31. 8. 2014) provoz jednoho výherního hracího přístroje model BLACK MAGIC, identifikační číslo SY 174666, na adrese Mařákova 282, Litomyšl. Dne 20. 6. 2014 toto své rozhodnutí zrušil. Zrušení odůvodnil tím, že město Litomyšl vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 1/2014 o zákazu provozování loterií a jiných podobných her na území města, která (mimo jiné) s účinností od 12. 5. 2014 zakázala na území města provozování sázkových her podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále též jen „loterní zákon“). Nastaly tudíž okolnosti

předvídané § 43 odst. 1 loterního zákona, a proto správní orgán z moci úřední rozhodl, že se dříve vydané povolení k provozu jednoho výherního hracího přístroje ruší.

[2] Odvolání žalobkyně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 8. 7. 2014, specifikovaným v záhlaví, zamítl. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 9. 7. 2014. V důsledku rozhodnutí správních orgánů tak došlo ke zkrácení původně povolené doby provozu jednoho výherního hracího přístroje žalobkyně o 54 dnů.

[3] Žalobkyně se následně proti tomuto rozhodnutí bránila obsáhlou žalobou. Krajský soud žalobu zamítl. Krajský soud dovodil, že správní orgány posoudily věc správně a v souladu se zákonem. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu, z níž plyne pravomoc obcí regulovat loterie a jiné podobné hry. Odmítl, že by žalobkyně v nynější věci měla jakékoliv legitimní očekávání. Listina základních práv EU se na nynější věc neaplikuje, protože se zde vůbec neuplatní právo EU. Žalobkyně není přeshraničním poskytovatelem služeb a nevztahuje se na ní volný pohyb služeb garantovaný právem EU. Vyhláška obce Litomyšl není ani diskriminační. Krajský soud neřešil ani údajný rozpor zákona č. 300/2011 Sb., kterým byl změněn loterní zákon, s právem EU (konkrétně otázku jeho přijetí a nedostatky notifikačního procesu), neboť sporná vyhláška obtojí i bez § 50 odst. 4 loterního zákona.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu velmi obsáhlou kasační stížnost, v reakci na stručné vyjádření žalovaného též obsáhlou repliku, kterou později doplnila dalším vyjádřením ze dne 13. 7. 2015. Obsah kasačních argumentů bude v zájmu přehlednosti dále rozebrán v části II. Stěžovatelka se mj. domáhá předložení předběžných otázek Soudnímu dvoru EU, které by směřovaly k ověření, zda právo EU brání tomu, aby vnitrostátní právní úprava členského státu EU přenesla pravomoc regulovat provozování loterií na nižší územně samosprávné celky, aniž by pro takovou regulaci stanovila transparentní a předvídatelná kritéria.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. K pozdějším podáním stěžovatelky se nevyjádřil.

II.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zvážil aplikovatelnost práva EU na nynější kauzu (**II.A.**). Dále posoudil nutnost řešení aplikovatelnosti novely loterního zákona, a to pro údajné porušení povinnosti novelu řádně notifikovat Komisi EU (**II.B.**). Konečně posoudil zásah do právní jistoty a legitimního očekávání stěžovatelky (**II.C.**). Všechny kasační body uplatňují důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonné posouzení právní otázky krajským soudem.

pokračování

II.A.

Aplikovatelnost práva EU na situaci stěžovatelky

[9] Stěžovatelka v řízení před krajským soudem, jakož i předtím ve správním řízení, opakovaně namítala rozpor § 43 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 4 loterního zákona, které byly aplikovány při vydání napadeného rozsudku, s právem EU. Krajský soud podle stěžovatelky veškerou argumentaci stěžovatelky a její odkazy na konstantní judikaturu Soudního dvora EU pašálně odmítl s odkazem na body 40 a 41 rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2015, čj. 6 As 285/2014-32 (vydaném v jiné věci téže stěžovatelky). Krajský soud se však v tomto dle stěžovatelky, společně s Nejvyšším správním soudem, „zásadním způsobem mylí“. Důvody, proč tomu tak je, stěžovatelka vysvětluje v bodech 16 – 32 své kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[11] Podle § 43 odst. 1 loterního zákona *orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné.* V nynějším případě byla takovou okolností obecně závazná vyhláška, která (mimo jiné) s účinností od 12. 5. 2014 zakázala na území města provozování sázkových her. Podle § 50 odst. 4 loterního zákona, ve znění zákona č. 300/2011 Sb., obec *může stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.*

[12] Rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2015, čj. 6 As 285/2014-32, č. 3194/2015 Sb. NSS, v obdobné stěžovatelčině věci, k aplikovatelnosti práva EU a Listiny základních práv EU na právě uvedené vztahy uvádí v bodech 40 a 41 následující:

[40] Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že Listiny základních práv Evropské Unie (dále jen „Listina EU“) se stěžovatelka v daném případě dovolávat nemůže, neboť není (nebo alespoň netvrdí, že by byla) osobou využívající v daném případě svobody pohybu osob, zboží a služeb. Na její postavení tak nedopadá právo Evropské Unie včetně Listiny EU. Působnost Listiny základních práv Evropské Unie je ve vztahu k jednání členských států definována v jejím čl. 51 odst. 1, podle něhož jsou ustanovení Listiny EU určena členskými státy, výhradně pokud uplatňují právo Unie [...]. Podle čl. 51 odst. 2 navíc Listina EU nerozsířuje oblast působnosti práva Unie nad rámec pravomocí Unie ani nevytváří žádnou novou pravomoc či úkol pro Unii ani nemění pravomoc a úkoly stanovené ve Smlouvách.

[41] Pouze použitelnost unijního práva s sebou nese použitelnost základních práv zaručených Listinou EU [...]. Podle Soudního dvora přitom pojem „uplatňování práva Unie“ použitý v čl. 51 Listiny EU předpokládá „existenci určitého stupně souvislosti mezi aktem práva Unie a dotčeným vnitrostátním opatřením, která jde nad rámec příbuznosti dotčených oblastí nebo nepřímého dopadu jedné oblasti na druhou.“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 2014 ve věci C-198/13, *Julian Hernández a další*, bod 34). V nyní projednávaném případě je třeba konstatovat, že vnitrostátní rozhodnutí neobsahuje žádnou konkrétní skutečnost, na jejímž základě by bylo možné se domnívat, že v případě je uplatňováno právo Unie. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu, jejímž cílem je usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb při zachování vysoké kvality služeb (čl. 1 odst. 1), výslovně vylučuje ze své věcné působnosti hazardní hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her [čl. 2 odst. 2 písm. h)]. Předmětné oblasti hazardu nejsou regulovány unijním právem a dotčená ustanovení loterního zákona nemají za cíl provádět ustanovení unijního práva. [...] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nyní projednávaná věc nespadá do působnosti unijního práva, tudíž nejsou splněny aplikační předpoklady Listiny EU.

[13] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s interpretací rozsudků Soudního dvora, které stěžovatelka v kasační stížnosti snáší. Stěžovatelka správně uvádí, že právo EU bude použitelné ve svých základních principech, jako je svoboda usazování (čl. 49 SFEU) a volný pohyb služeb v rámci EU (čl. 56 SFEU), i na věci, které ze své působnosti shora cit. směrnice 2006/123 vylučuje. V každém případě ale zásadně půjde o věci, kde příslušník jednoho členského státu realizuje své právo svobody usazování na území druhého členského státu. Tak tomu bylo ve stěžovatelkou cit. rozsudku ve věci *Gambelli*,¹ kde obžalovaný v trestním řízení podnikal v Itálii v oblasti sázek pomocí internetu se sázkovou kanceláří se sídlem ve Spojeném království (bod 10 rozsudku). Proto také mohl Soudní dvůr zahájit svou právní argumentaci premisou, že „omezení svobody usazování pro státní příslušníky jednoho členského státu na území druhého členského státu, včetně omezení při zřizování zastoupení, poboček nebo dceřiných společností, jsou článkem 43 ES zakázána“ (dnes čl. 49 SFEU). Obdobně tomu bylo i ve všech dalších rozsudcích Soudního dvora, kterými stěžovatelka argumentuje, tedy ve věci *Placanica a další*,² kde byly v podnikání v Itálii rovněž zapojeny britské subjekty (body 20 násl.), resp. v Portugalsku podnikající subjekty se servery v Gibraltarů a v Rakousku ve věci *Bwin International Ltd*³ (bod 21), *Markus Stoß a další*⁴, kde v Německu podnikaly subjekty rakouské a britské (bod 14 násl.), resp. subjekty z Malty, Rakouska a Gibraltarů (bod 29).

[14] Naopak přeshraniční prvek absentoval v rozhodnutí *SLA Garkalns*.⁵ Jak stěžovatelka správně uvádí, zde se jednalo o čistě vnitrostátní vztah uvnitř Lotyšska (viz bod 20 rozsudku). Lotyšská vláda proto zpochybnila přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Podle této vlády byla při neexistenci přeshraničního prvku položená otázka hypotetická a nemá žádný vztah k unijnímu právu (bod 16 rozsudku). Soudní dvůr nicméně upozornil na to, že „podle ustálené judikatury je věc pouze vnitrostátního soudu, jemuž byl spor předložen a jež musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout“ (bod 17 rozsudku). Proto se na „otázky týkající se unijního práva vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, pokud je zřejmé, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny“ (bod 18).

[15] V situaci, kdy žalující společnost *Garkalns* byla lotyšským podnikem založeným v Lotyšsku a veškeré prvky sporu v původním řízení byly omezeny na tento jediný členský stát, „odpověď Soudního dvora může být pro předkládající soud užitečná i za takových okolností, zejména v případě, kdy mu vnitrostátní právo ukládá, aby tuzemskému státnímu příslušníkovi byla poskytnuta stejná práva, jako jsou ta, která státní příslušník jiného členského státu vyvozuje v těžké situaci z unijního práva“ (bod 20). Soudní dvůr dále doplnil, že „vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená v původním řízení - která je použitelná bez rozdílu ve vztahu k lotyšským státním příslušníkům i příslušníkům ostatních

¹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 11. 2003, *Gambelli a další*, C-243/01, ECLI:EU:C:2003:597.

² Rozsudek Soudního dvora (velký senát) ze dne 6. 3. 2007, *Placanica a další*, spojené věci C-338/04, C-359/04 a C-360/04, ECLI:EU:C:2007:133.

³ Rozsudek Soudního dvora (velký senát) ze dne 8. 9. 2009, *Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International Ltd*, C-42/07, ECLI:EU:C:2009:519.

⁴ Rozsudek Soudního dvora (velký senát) ze dne 8. 9. 2010, *Markus Stoß a další*, spojené věci C-316/07, C-358/07 až C-360/07, C-409/07 a C-410/07, ECLI:EU:C:2010:504.

⁵ Rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 7. 2012, *SLA Garkalns*, C-470/11, ECLI:EU:C:2012:505.

pokračování

členských států - může spadat do působnosti ustanovení týkajících se základních svobod zaručených Smlouvou o FEU zpravidla pouze v rozsahu, v němž se použije na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy.“ Nelze nicméně v žádném případě vyloučit, „že provozovatelé usazení na území jiných členských států, než je Lotyšská republika, měli nebo mají zájem otevřít herny na lotyšském území“ (bod 21; v tomto odkázal Soudní dvůr na rozsudek *Blanco Pérez a Chao Gómez*,⁶ bod 40 a tam citovanou judikatura).

[16] Obdobně argumentoval Soudní dvůr též v kauze *Berlington Hungary*,⁷ které se stěžovatelka dovolává v podání ze dne 13. 7. 2015 (srov. body 23 – 28 rozhodnutí *Berlington Hungary*).

[17] Z uvedeného plyne, že stěžovatelka nemá pravdu, pokud dovozuje aplikovatelnost práva EU na čistě vnitrostátní situace, jako je tomu v nynější kauze, nebo jako tomu bylo v právě cit. věci *SLA Garkalns*. Právě naopak, Soudní dvůr EU ve věcech *SLA Garkalns* a *Berlington Hungary* výslovně uvedl, že vnitrostátní právní úprava může spadat do působnosti ustanovení týkajících se základních svobod zaručených právem EU zpravidla pouze v rozsahu, v němž se použije na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy.

[18] Od aplikovatelnosti práva EU nutno odlišovat přípustnost předběžné otázky v takovéto věci. Je totiž již součástí ustálené judikatury Soudního dvora, že pouze vnitrostátnímu soudu náleží, aby rozhodoval o nezbytnosti rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku. Soudní dvůr takové rozhodnutí vydá, ledaže by bylo zřejmé, že položená otázka nemá žádný vztah ke sporu v původním řízení.⁸ Vnitrostátní soud totiž může potřebovat požadovaný výklad práva EU, i když jsou dotčené skutkové okolnosti čistě vnitrostátní, neboť taková odpověď by mu mohla být užitečná v případě, že by jeho vnitrostátní právo ukládalo v takovém řízení, jako je řízení v projednávané věci, aby byla tuzemskému výrobcí poskytnuta stejná práva jako práva, která výrobce z jiného členského státu vyvozuje z práva EU v téže situaci.⁹ Tento přístup je odůvodněn duchem spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem a s ohledem na potřebu vyvarovat se toho, aby s sebou společné použití vnitrostátního práva a práva EU přineslo nepříznivé zacházení s vlastními státními příslušníky členského státu.¹⁰

[19] V nynější věci nicméně správní soudy žádné otázky méně příznivého zacházení s vlastními státními příslušníky oproti regulaci cizozemských příslušníků neposuzovaly. Stejně tak předmětem nynější věci vůbec není zájem cizozemských provozovatelů vstoupit na český herní trh. Předmět nynější věci Nejvyšší správní soud jasně vymezil v bodě [1] tohoto rozsudku. Předmětem řízení je zrušení dříve vydaného povolení k provozu jednoho výherního hracího přístroje stěžovatelky jako české obchodní společnosti, kterým došlo ke zkrácení původně povolené doby provozu tohoto hracího přístroje o 54 dnů. Na věc tedy právo EU nedopadá, a nejsou tu ani splněny jakékoliv další podmínky, pro které by zdejší soud považoval za nutné položit předběžné otázky formulované stěžovatelkou (viz blíže bod [4] shora).

⁶ Rozsudek Soudního dvora (velký senát) ze dne 1. 6. 2010, *Blanco Pérez a Chao Gómez*, C-570/07 a C-571/07, ECLI:EU:C:2010:300.

⁷ Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 6. 2015, *Berlington Hungary a další* C-98/14, ECLI:EU:C:2015:386.

⁸ Rozsudek Soudního dvora ze dne 31. 1. 2008, *Centro Europa*, C-380/05, ECLI:EU:C:2008:59, body 52 a 53.

⁹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 12. 2000, *Guimont*, C-448/98, ECLI:EU:C:2000:663, bod 23.

¹⁰ Takto např. stanovisko generálního advokáta Madura ze dne 30. 9. 2009, ve spojených věcech C-570/07 a C-571/07, *Blanco Pérez a Chao Gómez*, ECLI:EU:C:2009:587, bod 7.

[20] Na tom nic nemění ani to, že stěžovatelka (teprve v kasační stížnosti) začala rozvíjet teorie o nepřípustnosti české regulace loterního trhu a jejím diskriminačním charakteru ve vztahu k subjektům z jiných členských států EU. Tato otázka předmětem nynějšího řízení není. Teprve v kasační stížnosti se uvádí, že stěžovatelka (SYNOT TIP, a. s.) je 100 % vlastněna společností SYNOT Holding, s. r. o., jejíž majoritní společník společnost Czech Capital Venture, s. r. o. je 100 % vlastněna kyperskou společností WCV WORLD CAPITAL VENTURES LIMITED. Argumenty směřující novým, v žalobním řízení neuplatněným směrem, jsou nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), ke skutečnostem o kapitálovém a majetkovém propojení stěžovatelky pak Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlédl.

[21] S ohledem na uvedené nebylo možno řešit otázku porušení svobody usazování a dalších základních práv chráněných právem EU. Nebylo třeba ani řešit lamentování stěžovatelky nad tím, že osoby podnikající na loterním trhu musí mít vždy sídlo v České republice. Tato skutečnost neměla žádný vliv na výsledek správního řízení, totiž zrušení dříve vydaného povolení k provozování jednoho hracího přístroje, neboť stěžovatelka je obchodní společností zřízenou podle českého práva se sídlem v České republice.

II.B.

Otázka protiprávního přijetí a nedodržení řádného notifikačního procesu zákona č. 300/2001 Sb.

[22] Stěžovatelka dále argumentuje tím, že sporná obecně závazná vyhláška města Litomyšl, v jejímž důsledku bylo zrušeno povolení k provozování hracího přístroje, byla přijata podle § 50 odst. 4 loterního zákona. Tuto normu loterního zákona je nutno dle stěžovatelky považovat za právní normu technické povahy. Tím spadá pod směrnici 98/34/ES.¹¹ Stěžovatelka poukazuje na judikaturu Soudního dvora, podle níž „*taková vnitrostátní ustanovení ... jejichž důsledkem může být omezení, nebo dokonce postupné znemožnění provozování her na výherních hracích přístrojích s nízkými výbrami jinde než v kasínech a hernách, mohou představovat „technické předpisy“ ve smyslu tohoto ustanovení, jejichž návrhy musí být předmětem oznámení stanoveného v čl. 8 odst. 1 prvním pododstavci této směrnice.*“¹² Technickými předpisy ve smyslu čl. 1 bodu 11 směrnice č. 98/34/ES jsou tedy jak opatření, která zakazují používání všech elektrických, elektromechanických a elektronických her ve všech veřejných nebo soukromých místech s výjimkou kasin, tak (tím spíše) i § 50 odst. 4 loterního zákona umožňující obcím zcela zakázat provozování vyjmenovaných druhů loterií a podobných her na celém území obce a následně dokonce zrušit již vydaná povolení. Stěžovatelka v tomto směru formuluje i předběžné otázky, které by měl zdejší soud Soudnímu dvoru předložit. Stručně řečeno, navrhuje se dotázat, zda právo EU brání aplikaci ustanovení vnitrostátního práva, jako je § 50 odst. 4 loterního zákona, pokud zákon nebyl řádně notifikován Komisi EU.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, podle něhož obecně závazná vyhláška města Litomyšl č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterního zákona, dle stěžovatelky neaplikovatelného. Jak totiž konstatoval Ústavní soud v nálezu týkajícím se obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, pravomoc obcí regulovat hazard na svém území vyvěrá přímo z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a není tak dokonce ani vázáno na konkrétní znění zákonného zmocnění v loterním zákoně

¹¹ Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. 6. 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů Úř. věst. L 204, 21. 7. 1998, s. 37—48, Zvl. vyd.: 13/020, s. 337.

¹² Viz body 36 a 40 rozsudku Soudního dvora ze dne 19. 7. 2012, *Fortuna sp. z o.o. a další*, spojené věci C-213/11, C-214/11 a C-217/11, ECLI:EU:C:2012:495.

pokračování

[nález ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.)]. Jakékoliv úvahy o neaplikovatelnosti § 50 odst. 4 loterního zákona, včetně úvah o předložení předběžné otázky, se proto stávají v nynější kauze nadbytečné a navýsost akademické.

[24] Není ani pravda, že právě uvedený právní názor je svévolný. Jak totiž upozornil Ústavní soud v bodě 37 právě cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10, s ohledem na sociálně patologický vliv (hazardních) heren „nelze připustit takový výklad podústavních předpisů, který by ve svém důsledku vedl k popření ústavně zaručeného práva územních samosprávných celků na samosprávu v tom smyslu, že by obce byly zbaveny možnosti rozhodovat ve formě obecně závazných vyhlášek o tom, kde se mohou na jejím území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her, bez ohledu na to, jaké je jejich vnitřní technické uspořádání. Zda se toto oprávnění obcí na úrovni zákonné úpravy bude opírat o zvláštní zákon ve smyslu § 10 písm. d) zákona o obcích, či zda se bude opírat o generální klauzuli § 10 písm. a) zákona o obcích za účelem zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, se již nejeví jako podstatné“ (zvýraznění doplněno). Ústavní soud dále porovnal § 10 písm. a) zákona o obcích a § 50 odst. 4 loterního zákona a dospěl k závěru, že se obě ustanovení obsahově zcela překrývají.

[25] Stěžovatelku lze v bližších detailech vývoje právní úpravy a judikatury v oblasti hracích přístrojů odkázat na body 11 – 23 cit. rozsudku čj. 6 As 285/2014-32. Ten stěžovatelka zná a obsáhle s ním polemizuje. Soud nevidí žádný důvod měnit právní názor tam komplexně vyjádřený. To platí tím spíše, že jde o právní názor vyplývající z dlouholeté a konstantní judikatury Ústavního soudu. Ostatně základním cílem stěžovatelky se jeví právě zpochybnění správnosti závěrů opakovaně vyjádřených Ústavním soudem. Měnit tyto závěry Ústavního soudu ale zajisté není zdejší soud oprávněn.

II.C.

Tvrzený zásah do právní jistoty a legitimního očekávání stěžovatelky

[26] Stěžovatelka dále poukazuje na zásah do své právní jistoty. Město Litomyšl totiž v předchozích dvanácti letech nijak nezpříšňovalo svůj setrvalý přístup k provozování výherních hracích přístrojů. K tomu lze jen stručně uvést, že tento argument zjevně není korektní, protože až do série nálezů Ústavního soudu (k celkovému legislativnímu a judikaturnímu vývoji srov. body 11 – 23 cit. rozsudku čj. 6 As 285/2014-32) nebylo jasné, že takovouto obecně závaznou vyhláškou může obec přijmout. K výkladu pojmu „legitimní očekávání“ lze stěžovatelku přiměřeně odkázat na bod 35 rozsudku čj. 6 As 285/2014-32, který řešil její obdobnou námitku.

[27] Argumentuje-li stěžovatelka v tomto kontextu judikaturou Soudního dvora, lze odkázat na část **II.A.** tohoto rozsudku. Protože na věc není aplikovatelné právo EU, nebylo třeba se ani zabývat judikaturou Soudního dvora. K ústavněprávní ochraně pozice stěžovatelky ve vztahu k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva pak lze odkázat na body 35 násl. cit. rozsudku čj. 6 As 285/2014-32. Argumentuje-li stěžovatelka, že se krajský soud detailně nevypořádal s konkrétní její kauzou, ani v tom ji nelze přisvědčit. Stěžovatelka je ve své právní argumentaci mnohomluvná. Kromě mnoha obecných frází a floskulí však nesnáší žádné konkrétní argumenty, proč právě ve vztahu k dotčenému výhernímu přístroji byla v tak silném legitimním očekávání, které by znemožnilo zkrácení jeho provozu o necelých osm týdnů.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Zdejší soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu